

1) Κινούμαι ταχέως, τρέχω Καππ. (Συνασσ.) Κάμπ. Πελοπν. (Λακων.) Τήλ. — Λεξ. Δημητρ.: *Ἐνετρέχουσιν οἱ ψεῖρες ἔς τὰ μελίγγω του Τήλ. Ἀνέδραμε νὰ τὸν χτυπήσῃ Λακων. || Ἄσμ.*

Ἄμα τὴν εἶδ' ἀνέτρεξε, μὴ κείνη εὐθὺς ἐχάθη Λεξ. Δημητρ.

Ἦ τὸν πύργον ἀνατρέχει καὶ μοιρολογᾷ Συνασσ.

Κ' οἱ ψεῖρες ἐνετρέχουσιν ἀπάνω ἔς τὰ μαλλιά της Κάμπ. β) Κινούμαι ἐπὶ τινος, διατρέχω τι Κρήτ. Λέσβ.: *Τί μ' ἀνέδραμι; (τί ζωῦφιον ἀνείρπυσεν εἰς τὸ σῶμά μου;) Λέσβ. Μὴν ἀφίνης τὰ ρουχαλάκια τοῦ κωπελλιοῦ ἀπλωμένα ὅξω τῇ νύχτα, γιατί θὰ τ' ἀναδράμῃ πρᾶμα Κρήτ. Πρᾶμα θ' ἀνάδραμε δὲ κωπέλλι κ' ἐπρήστη δὲ χεράκι σου (ἐπὶ δηλητηριώδους ζωῦφιου τὸ ὅποιον, ὅταν διατρέξῃ τὸ σῶμα παιδίου, προκαλεῖ διὰ δηγμάτων ἢ ἄλλως πως φλεγμονὰς καὶ οἰδήματα ἐπὶ τοῦ δέρματός του) αὐτόθ. 2) Ἐρχομαι πρὸς τὰ ἄνω, ἀνέρχομαι, ἐπὶ τῶν ἐν τῷ στόματι ὑγρῶν καὶ τῶν ἐν τῷ στομάχῳ τροφῶν ἢ ὑγρῶν, τὰ ὅποια ἀνερχόμενα πρὸς τὸν φάρυγγα καὶ τὴν ρινικὴν κοιλότητα προκαλοῦν δυσάρεστον αἶσθημα Ἄνδρ. Βιθυν. Ζάκ. Ἡπ. (Χουλιαρ. κ.ά.) Θήρ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Κάμπ. Κρήτ. Κυδων. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σαμοθρ. Χίος — Λεξ. Δημητρ.: *Ἀνέδραμε τὸ σάλιο κ' ἤπῃε νὰ πνιῇ Θήρ. Ἐφαῖ ἀδραχ' ὅς τοῦ φαεῖ κι ἀνάδραμι Ἡπ. Ἐκαμα νὰ μιλήσω καὶ μ' ἀνάδραμε τὸ νερὸ Λεξ. Δημητρ. Ἀνάδραμέ με τὸ νερὸ Κρήτ. Ἀνέδραμέ με τὸ φαεῖ αὐτόθ. Ἐνέδραμέ μου τὸ ψωμί κ' ἐκόδευε νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ μου Ἀπύρανθ. Μωρή, πῆ δὰ κ' ὅστερα ἔλῃς νὰ μὴ σ' ἀναδράμῃ τὸ νερὸ αὐτόθ. || Ἄσμ.**

*Δεκαοχτὼ γραδῶ ρακὴ θὰ πῶ νὰ μὲ νεδράμῃ, νὰ δώσω καὶ τὸ ἀγάπης μου νὰ μ' ἀποκουζουλάνῃ (γραδῶ = βαθμῶν) Κρήτ. Καὶ ἄνευ ὑποκ. Μ' ἀνέδραμε (ἐνν. τὸ περιεχόμενον ἐν τῷ στομάχῳ) Ἡπ. Τὸν ἀναδράμιξε Κύθηρ. β) Ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ στομάχου, ἐπὶ τῆς ἐμουμένης τροφῆς Κάμπ. Σύμ.: *Ἐνέδραμέν μου κ' ἤβγαλα τ' ἀντέρι μου Κάμπ. 3) Πάλλω ἰσχυρῶς, σκιρτῶ, ἐπὶ τῆς καρδίας Κέρκ.: Ἄσμ.**

Ὅσο αὐτὸς τὴν ἤθελε κι ἀνάδραμ' ἡ καρδιά του, τόσο κι αὐτὴ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομά του.

ἀνατριφτής ὁ, ἀμάρτ. ἀνετριφτής Θήρ. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνατρίβω.

Μακρὰ ξυλίνη ράβδος φέρουσα εἰς τὸ ἄκρον προσδεμένα ὑγρά ράκη, διὰ τῆς ὁποίας ἐκβάλλουν ἐκ τοῦ πυρακτωμένου κλιβάνου τοὺς ἀνθρακας καὶ τὴν τέφραν πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν ἄρτων ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀνάσερμα 1 γ, ἀνασυστήρι 3, πάννα, πάννιστρας, τρίφτης.

ἀνάτριχα ἐπίρρ. (I) σύνηθ. ἀνέτριχα Θήρ. Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Ρόδ. Σίφν. ἀνάτρεχα Κάμπ. Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάτριχος. Ὁ τύπ. ἀνάτρεχα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀνατρέχω.

1) Κατὰ διεύθυνσιν ἀντίθετον πρὸς τὴν τῶν τριχῶν σύνηθ.: *Ξυρίζομαι ἀνάτριχα (συνών. φρ. κ' ἄνω μπερδάκι ἢ κόντρα) σύνηθ. Τραῦα κι δγὸ ξουραφῆς ἀνάτριχα νὰ τὰ πάρ'ς καλύτερα (ἐνν. τὰ γένεια) Σκόπ. Χτενίζομαι ἀνάτριχα (ἀπὸ τοῦ μετώπου πρὸς τὴν κορυφὴν) Τήλ. Τὸ πρόβατο κουρεύεται ἀνάτριχα Κρήτ. Ἡ γελάδα ἄγλειψε τὸ μοσκάρι ἀνάτριχα Εὐβ. (Ἰστ.) Ξυστρίζω τὸ ἄλογο ἀνάτριχα Λεξ. Ἡπίτ. Βουρτοίζω τὴ γούνα ἀνάτριχα Λεξ. Πρω. || Φρ. Τραυῶ τὰ μαλλιά μου ἀνέτριχα (ἐπὶ τῷ θανάτῳ προσφι-*

λοῦς) Ἰκαρ. Κρήν. Ἀνέτριχα θὰ σοῦ βγάλω τὸ μουστάκι! (ἀπειλὴ) Σίφν. || Ἄσμ.

Μοῦ τό 'πασι κ' ἐμένα | πῶς ἔχεις τὰ μαλλάκια σου ἀνάτριχα πλεμένα

(κατὰ παλαιότερον εἶδος κομμώσεως) Τήλ. 2) Ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναδρομικῶς Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἄνδρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κάμπ. Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Μεγίστ. Μεσσ. Ρόδ. Σάμ.: *Ἀνάτρεχά 'πιασε τὸ χωριὸν Κάμπ. Ἦβγαν τὸ βουνὶ ἀνάτριχα Ρόδ. Ἀνάτριχα τοῦ ποταμοῦ (ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν πρὸς τὰς πηγὰς) Βιάνν. Ἦτριψα τὴν πλάτη του ἀνάτριχα καὶ τοῦ πέραςε Κρήτ. Τὸν ἔτριψαν ἀνάτριχα Σάμ. Τὴν ὥρα ποῦ θὰ κοιμᾶται ὁ ματιαγμένος θὰ τοῦ πλύν' τὸ πρόσωπο ἀνάτρεχα Σηλυβρ. Συχνάκις ἡ λ. ἐν ἐπφδ.: Ἀνάτριχα ἦρθε, ἀνάτριχα νὰ φύγῃ Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀνάτριχα σοῦ δῆτοσε το' ἀνάτριχα νὰ σοῦ βγῇ Ἄνδρ. Ἀνάτρεχά 'ρτεν τὸ κακὸν το' ἀνάτριχα νὰ φύῃ Μεγίστ. Ἀνάτρεχα ἦλθε, ἀνάτρεχα νὰ παγαῖν' Σηλυβρ. || Ἄσμ.*

Θὰ πάρω δίπλα τὰ βουνὰ κι ἀνάτριχα τὰ ὄρη Κρήτ. 3) Ἀντιστρόφως, ἀντιθέτως Ἰμβρ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐβγαλε ἀνάτριχα τὰ τσουράπια του - τὴ φανέλλα του Κύθηρ. Ὁ Θεὸς κ' ἡ γῆ νὰ μοῦ τ' ἀξώσῃ κι ἀνάτριχα νὰ σοῦ βγάλῃ ἡ θάλασσα τὸ ποκάμισο! (ἀρὰ) Κρήτ. Βυζάνει τὸ παιδί της ἀνέτριχα (δηλ. τοποθετημένον κατὰ τρόπον, ὥστε ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ πόδες του νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν αὐτὴν πλευρὰν τοῦ μαστοῦ καὶ οὐχὶ πλαγίως εἰς τὴν ἀντίθετον ὡς συνήθως γίνεται) Ἀπύρανθ. || Φρ. Βγῇκι ἡ ψ'χή μ' ἀνάτριχα (δηλ. ἀπὸ μέρος ἀντίθετον ἐκείνου ἐκ τοῦ ὁποίου βγαίνει συνήθως, ἥτοι ἐβασανίσθην πολὺ) Ἰμβρ. Συνών. ἀνάποδα.

ἀνάτριχα ἐπίρρ. (II) Κεφαλλ. Σύμ.

*Ἀντὶ ἀνανάτριχα ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνανάτριχος, ὁ ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀνάτριχος.*

Χωρὶς αἰσθησιν φρικιάσεως ἐνθ' ἄν.: *Ἀνάτριχα νὰ φορέσῃς τὸ ποκάμισό σου Κεφαλλ. Ἀνάτρεχά 'πτε τὴ γάθαροι Σύμ. Ἦπῆν το τὸ γιαντικὸ ἀνάτριχα αὐτόθ.*

ἀνατριχιά ἡ, ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 156 — Λεξ. Κομ. Μπριγκ. ἀνατριδιά Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατριχιάζω.

Φρικιάσις προξενουμένη ὑπὸ ψυχικῆς τινος αἰτίας ἐνθ' ἄν.: *Εἶδεν τὸ αἷμα κ' ἐπίασεν ἄτον ἀνατριδιά Χαλδ. Συνών. ἀνακατσάρωμα, ἀναγρίτσιασμα 1, ἀναρριγίδα, ἀναρρίτσια 1, ἀνατριχιάδα, ἀνατρίχιασμα 1, ἀνατριχιασμός, ἀνατριχίλα 1.*

ἀνατριχιάδα ἡ, Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν. ἀνατριδιάδα Πόντ. (Σάντ.) ἀντριχιάδα Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνατριχιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I). Τὸ ἀνιτριχιάδα ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνετριχιάδα.

Ἀνατριχιά, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μόρχιτ' ἀνατριχιάδα Ἡπ. Ἐχον νῆ ἀνατριχιάδα σήμιρα Αἰτωλ. Πολλὰς ἀνατριχιάδες ἔχον ἔς τὸν κουρμί μ' αὐτόθ.

ἀνατριχιάζω κοιν. ἀνατριχιάζου βόρ. ἰδιώμ. καὶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) ἀνατριχιάν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνατριδιάζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀνατριδιάζω Πόντ. (Οἶν.) ἀνατριχιάζω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνατριχιάζω Πελοπν. (Μάν.) ἀνατριχιάζω Τσακων. ἀνετριχιάζω Θήρ. Κίμωλ. Α.Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Πάρ. Σῦρ. ἀντριχιάζου Σάμ. ἀνατρεδιάζω Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀνατρεδιάζω Πόντ. (Κερασ.) ἀνατρεχιάζω Μεγίστ. ἀνατριχιά Κρήτ. ἀνατριδιά Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀνατριχῶ Κρήτ. ἀνετριχιά

